

ΠΑΒ	2379
20-11-2014	

ΕΘΝ. ΑΝΤΙΣΤΑΣ. ΕΛΛΗΝ. ΚΑΙΝΟΤ. ΚΕΝΤΡ.

ΑΝΕΞΕΛΤΗΤΟΙ
ΕΛΛΗΝΕΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Σχετικά με ηλεκτρονική επιστολή που έλαβα από τον κ. Μανώλη Χρυσόγελο
(xrysogelosmanolis@yahoo.gr) με θέμα το άρθρο που έχει δημοσιευτεί στη σελίδα διαδικτύου
<http://www.alfavita.gr/> για την υπογεννητικότητα κατά τη διάρκεια του Μνημονίου.

Ο Αναφέρων Βουλευτής,

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

Θα γίνω ποτέ μάνα επί Μνημονίου;

Η οικονομική κρίση έχει μειώσει τις γεννήσεις κατά 30%

Ερευνα: Ντίνα Δασκαλοπούλου - ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Γέρμα στα ισπανικά σημαίνει «στείρα», «άτεκνη». Και δεν υπάρχει ίσως κείμενο άλλο που να αποτυπώνει με τρόπο πιο ακριβή την οδύνη μιας γυναίκας που λαχταράει ένα μωρό και δεν μπορεί να το αποκτήσει. Η Γέρμα δεν μπορεί να χαρεί τη μητρότητα, αφού ο άντρας της είναι στείρος κι «είναι μια πίκρα ολάκερη». Περίπου 80 χρόνια μετά το πρώτο ανέβασμά της, η Γέρμα -αν γραφόταν σήμερα- δεν θα είχε κανένα πρόβλημα με τη στειρότητα του Χουάν, αφού οι θεραπείες για την υπογονιμότητα έχουν εξελιχθεί τόσο, ώστε ελάχιστες περιπτώσεις πια είναι μη αντιμετωπίσιμες. Όμως η λαχτάρα της για έναν γιο θα έμενε πιθανότατα και πάλι ανεκπλήρωτη. Γιατί η Γέρμα σήμερα -άνεργη, ανασφάλιστη, απλήρωτη εργαζόμενη- δεν θα είχε τα υλικά μέσα, για να ικανοποιήσει την επιθυμία της.

«Χρειαζόμαστε μια φεμινιστική επανάσταση νέου τύπου», ξεκινάει την κουβέντα μας η Ελένη, άνεργη δημοσιογράφος που εδώ και δύο χρόνια δοκιμάζει την τύχη της και τις αντοχές της στο Βερολίνο. «Οι μητέρες μας διεκδικούσαν το δικαίωμα να μην κάνουν παιδιά, αν δεν το ήθελαν. Εμείς τώρα πρέπει να διεκδικήσουμε το δικαίωμά μας να κάνουμε παιδιά, αν το θέλουμε. Σε λίγο καιρό κλείνω τα 42, τα περιθώριά μου στενεύουν. Όταν ξεκίνησε η κρίση, ήμουν 37 χρόνων: ώριμη πια, επαγγελματικά καταξιωμένη, ασφαλής. Ήμουν έτοιμη να κάνω παιδιά, το ήθελα πολύ. Επειτα απολύθηκα, άλλαξε η ζωή μου. Τώρα εδώ παλεύω να βγάλω 1.000 ευρώ τον μήνα από μεταφράσεις. Το όνειρό μου για παιδιά απομακρύνεται».

Υπογεννητικότητα

«Η οικονομική κρίση έχει μειώσει τις γεννήσεις κατά 30%», μας λέει η Αικατερίνη Στυψανέλλη, που είναι γιατρός στο «Αλεξάνδρα», εκεί όπου «καταφεύγουν οι φτωχότεροι των φτωχών, οι πιο καταφρονεμένοι από τους καταφρονεμένους», όπως περιγράφουν το νοσοκομείο οι εργαζόμενοί του. «Άλλες γυναίκες δεν μπορούν να κάνουν παιδιά, άλλες αναγκάζονται να προχωρήσουν σε εκτρώσεις, παρ' όλο που θα ήθελαν πολύ ένα μωρό, αλλά τους φαίνεται βουνό το να το μεγαλώσουν. Ακόμα και μια έκτρωση κοστίζει για μια ανασφάλιστη 300 ευρώ σήμερα, έτσι πολλές γυναίκες καταφεύγουν σε φάρμακα διακοπής κυήσεως στο σπίτι, τα οποία παίρνουν χωρίς παρακολούθηση», δηλώνει στην «Εφ.Συν.» η γιατρός.

Η απόκτηση ενός παιδιού για πολλές γυναίκες -ακόμα και σήμερα- αποτελεί αυτοσκοπό, νοσηματοδοτεί την ύπαρξή τους. Έτσι η ατεκνία προκαλεί αφάνταστη οδύνη κι αγωνία. Αυτή μού περιγράφει η 35χρονη Κατερίνα, που βρίσκεται «στον προθάλαμο της ανεργίας». Ήταν εργαζόμενη στο Δημόσιο κι έχει τεθεί σε διαθεσιμότητα. «Ήθελα από μικρή να αποκτήσω πολλά πολλά παιδιά. Ακόμα και χωρίς σύζυγο, θα τα κατάφερνα και μόνη μου, αν τα πράγματα ήταν αλλιώς», τονίζει.

«Τώρα πια δεν μπορώ να ικανοποιήσω ούτε τις βασικές μου ανάγκες, όχι τα όνειρά μου», λέει η Κατερίνα. «Μετά βίας πληρώνω τους φόρους και κάθε μήνα υπολογίζω ποιο λογαριασμό θα

αφήσω απλήρωτο. Τα βράδια δεν βγαίνω, δεν πάω πουθενά και δεν κάνω κανένα έξοδο πέρα από τα απαραίτητα. Έτσι, στα 35 μου ζω μια ζωή χωρίς έρωτα, χωρίς συντροφικότητα και χωρίς παιδιά. Και τα βράδια κάθομαι και σκέφτομαι πώς ήταν η ζωή μου πριν από την κρίση, για να με πάρει ο ύπνος. Κι άλλα βράδια, όταν έχω κουραστεί πια να κλαίω, κάνω όνειρα για τη μέρα που όλα αυτά θα έχουν τελειώσει. Αλλά σε 5 χρόνια εγώ θα είμαι 40. Αραγε θα προλάβω;».

«Οικονομική υπογονιμότητα»

Ο γυναικολόγος των Γιατρών του Κόσμου, Γιάννης Μουζάλας, μας εξηγεί με στοιχεία τη νέα για τα ελληνικά δεδομένα έννοια της «οικονομικής υπογονιμότητας», της μη επιλεγμένης ατεκνίας, λόγω οικονομικής δυσπραγίας. Στην περσινή έκθεση των ΓτΚ καταγράφεται πως 4 στις 10 γυναίκες θα γεννήσουν ένα παιδί λιγότερο απ' ό,τι προγραμματίζουν ή δεν θα γεννήσουν καθόλου. «Έχουμε 3.000.000 ανασφάλιστους Έλληνες και 10.000.000 ανασφαλείς: οι άνθρωποι δεν ξέρουν αν θα έχουν δουλειά τον επόμενο μήνα ή αν θα πληρωθούν», μας λέει ο κ. Μουζάλας. «Τα νέα παιδιά δεν συμβιώνουν πια, ζουν με τους γονείς τους. Περίπου 100.000 άνθρωποι σε αναπαραγωγική ηλικία έφυγαν για το εξωτερικό. Τρία χρόνια τώρα η υπογεννητικότητα αυξάνεται ραγδαία».

Η 33χρονη Ζωή είναι ζωγράφος, «χαρά στο επάγγελμα», θα μου πει αυτοσαρκαζόμενη. «Αν και τώρα πια νιώθω λιγότερο ένοχη, αφού και οι φίλοι μου, που έκαναν τις σπουδές τις καλές, αυτές που οδηγούσαν σε λαμπρές καριέρες, τώρα είναι κι αυτοί όλοι άνεργοι. Δεν έχω παιδιά και δεν θα αποκτήσω ποτέ. Κάθε μήνα που έρχεται η περίοδός μου σκέφτομαι «άλλη μια χαμένη ευκαιρία». Και το βράδυ κλαίω στο παιδικό μου δωμάτιο. Φυσικά κι έχω γυρίσει στο σπίτι των γονιών μου, όπως κι ο φίλος μου. Δεν μπορούσαμε πια να τα βγάλουμε πέρα μόνοι μας. Κι αυτός θα ήθελε να γίνει μπαμπάς. Και νομίζω ότι ντρέπεται που δεν μπορεί να το υποστηρίξει. Αλλά πια δεν μιλάμε γι' αυτό. Ζούμε σαν έφηβοι και καμωνόμαστε κι οι δυο ότι μας αρέσει».

Αυτή την εικόνα, του άντρα που βουτάει σε απελπισία γιατί δεν μπορεί να στηρίξει τα όνειρα της συντρόφισσάς του –και τα δικά του- για ένα παιδί, μου μεταφέρει κι ο Κώστας Παπαδόπουλος, επιμελητής Β' στο «Αλεξάνδρα». «Είναι οι άντρες τους αυτοί που βιώνουν το μεγαλύτερο άγχος», εξηγεί ο γιατρός. «Νιώθουν πως πρέπει να προσφέρουν στις γυναίκες τους τις οικονομικές δυνατότητες, για να γίνουν μητέρες. Κι όταν -λόγω ανεργίας- δεν το καταφέρνουν, βιώνουν πολύ μεγάλο άγχος κι οδύνη, πιέζονται πάρα πολύ. Το πιο δραματικό είναι ότι έρχονται ζευγάρια που κάνουν κυριολεκτικά υπολογισμούς σε τεφτέρια –πόσους μισθούς τούς χρωστάνε, πόσους μήνες θα έχουν ακόμα δουλειά– για να αποφασίσουν αν θα προχωρήσουν σε μια εγκυμοσύνη ή όχι».

Ούτε κατά λάθος

Η Εφη Κοκκινάκη εργάζεται στο «Ελενα» εδώ και 28 χρόνια. Από την κλινική της εμπειρία παρατηρεί κι εκείνη πτώση στις γεννήσεις τα τρία τελευταία χρόνια: «Φέτος το φαινόμενο έχει οξυνθεί. Βλέπω όμως και λιγότερες ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες, γεγονός που δείχνει ότι οι γυναίκες προσέχουν πολύ περισσότερο. Ένα πακέτο προγεννητικού ελέγχου σε δημόσιο

νοσοκομείο για ανασφάλιστη έγκυο κοστίζει κάτι λιγότερο από 500 ευρώ, μια καισαρική 1.000. Τα ποσά είναι μεγαλύτερα για τις μετανάστριες: εκείνες για μια καισαρική θα πληρώσουν 1.500 ευρώ. Αν το νεογνό έχει κάποιο πρόβλημα και πρέπει μετά να παρακολουθηθεί σε μονάδα, τα έξοδα πολλαπλασιάζονται. Αν λοιπόν κάποιος δουλεύει για 500 ευρώ τον μήνα, θα το σκεφτεί πάρα πολύ να κάνει παιδί. Γυναίκες με ένα παιδάκι διακόπτουν τη δεύτερη κύηση, γιατί σκέφτονται πώς θα επιβιώσει η υπόλοιπη οικογένεια. Παρ' όλα αυτά, αν μια γυναίκα περάσει τα 35 και θέλει πάρα πολύ ένα μωρό, θα βρει τον τρόπο να το κάνει».

«Αυτός ο τρόπος είναι να πηγαίνει από ΜΚΟ σε ΜΚΟ, για να ψάχνει δωρεάν προγεννητικούς ελέγχους ή να μαζεύει χρήματα όλη η οικογένεια για έναν τοκετό», εξηγεί ο κ. Μουζάλας. «Και, δυστυχώς, οι γυναίκες που δεν μπορούν να κάνουν παιδιά λόγω κρίσης δεν θυμώνουν με την κατάσταση, αλλά ενοχοποιούν τους εαυτούς τους. Νιώθουν αποτυχημένες κι ανεπαρκείς, πιστεύουν ότι οι ίδιες φταίνε που είναι άνεργες και φτωχές. Αυτό το πολύ προσωπικό, εξόχως βιωματικό γεγονός της έλλειψης παιδιού βιώνεται σαν αναπηρία. Κι όλη αυτή η οδύνη προκαλεί εντάσεις στα ζευγάρια, αυξάνει τις συγκρούσεις και τη βία μεταξύ τους».

Υπό διωγμόν η μητρότητα

Η μητρότητα λοιπόν βρίσκεται υπό διωγμόν στην εποχή του προελαύνοντος νεοφιλελευθερισμού, όταν δεν τιμωρείται κιόλας. Η Εκθεση του Συνήγορου του Πολίτη για το Φύλο και τις εργασιακές σχέσεις (2012) αντανακλά με μεγάλη ενάργεια τις ζοφερές περιπέτειες των γυναικών που θέλουν να γίνουν μάνες στην Ελλάδα των μνημονίων: «Οι επιπτώσεις της κρίσης έχουν επηρεάσει εμφανώς όλους τους εργαζομένους, ωστόσο παρατηρείται διαφοροποίηση στη μεταχείριση των φύλων εις βάρος των γυναικών και μάλιστα σε φάσεις που συνδέονται με την εγκυμοσύνη και τη μητρότητα. Παρ' ότι η ανεργία και η απασχόληση σε επισφαλείς μορφές εργασίας παραμένουν υψηλότερες στις γυναίκες, διαπιστώνεται πως εκείνες που βρίσκονται σε κατάσταση εγκυμοσύνης ή έχουν μόλις επιστρέψει από άδεια μητρότητας διατρέχουν μεγαλύτερους κινδύνους να υποστούν τα παραπάνω ενδεχόμενα. [...] Η εγκυμοσύνη και η μητρότητα εξακολουθούν να επιδρούν ανασταλτικά στην εργασιακή ζωή των γυναικών. Πολύ συχνά η λήψη άδειας μητρότητας, αναρρωτικής άδειας που σχετίζεται με την κύηση και τη λοχεία, καθώς και γονικής άδειας προκαλούν διακρίσεις στην επαγγελματική εξέλιξη και μισθολογικές διαφορές μεταξύ των δύο φύλων».

«Ιδού εγώ, λοιπόν, 40 χρόνων», μου λέει η Μαριλένα. «Με δυο μεταπτυχιακά, τρεις γλώσσες κι έναν μισθό των 850 ευρώ. Οχι παιδί, ούτε το σκυλί μου δεν μπορώ πια να φροντίζω μόνη μου. Εχω σπουδάσει Γαλλική Φιλολογία κι έκανα εξειδίκευση στην παιδαγωγική για άτομα με ειδικές ανάγκες, τα οποία -ως γνωστόν- στην Ελλάδα πια πετάμε στον Καιάδα σε μια προσπάθεια... αναβίωσης του αρχαίου ελληνικού πνεύματος. Πλέον είμαι σίγουρη ότι δεν θα κρατήσω ποτέ στην αγκαλιά μου ένα δικό μου παιδί. Κι αυτό είναι μια πληγή, βαθιά και σκοτεινή, που με γεμίζει οργή. Κάποια μέρα θα την κάνω κάτι αυτή την οργή, αλλά δεν ξέρω τι. Να σταματήσουμε τώρα; Είμαι έτοιμη να βάλω τα κλάματα και δεν θέλω».

Αποχαιρετώ τη Μαριλένα μ' έναν στίχο, που εμένα τουλάχιστον με παρηγορεί: «Όσοι χρόνια κολυμπάτε αμέριμνοι μέσα στα μάτια μου, κάποτε θα βάλω τα κλάματα και θα σας πνίξω»...

.....

Επί προσωπικού

Της Αρτέμιδος Σπηλιώτη

Πάντα πίστευα ότι το πείσμα για ζωή είναι πολύτιμος οδηγός. Το 2011 αποφασίσαμε με τον σύζυγό μου ότι θέλουμε να αποκτήσουμε ένα παιδί. Και για να συμβεί αυτό, χρειαζόμασταν τη βοήθεια της επιστήμης. Τα ωράρια της εργασίας μου εξαντλητικά και γι' αυτό αποφάσισα να ζητήσω την κατανόηση του εργοδότη μου και να εργάζομαι 8ωρο τις κρίσιμες 2-3 εβδομάδες, ώστε να δημιουργήσω τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις και να τα καταφέρουμε στην πρώτη προσπάθεια.

Το αίτημά μου έγινε σεβαστό, διότι ιερό πράγμα η μητρότητα, αλλά μία εβδομάδα μετά απολύθηκα για... άλλους λόγους! Κάποιοι μου είπαν ότι μπορούσα απλώς να πάρω μια αναρρωτική άδεια και, όταν με το καλό το τεστ εγκυμοσύνης έβγαине θετικό, να ενημέρωνα τον εργοδότη μου. Δεν μετάνιωσα που δεν είπα ψέματα. Δεν ήθελα.

«Εσας θα σας απασχολεί μόνο να αποκτήσετε ένα μωρό. Τίποτα άλλο», ήταν το μόνο που μας είπε ο γιατρός μου, Χ. Παπανικόπουλος, όταν του ανακοίνωσα ότι απολύθηκα. Και το ίδιο μας είπαν οι φίλοι μας. Και δεν άφησαν να μας απασχολήσει τίποτα, ενώ η αποζημίωση απόλυσης πήγε «υπέρ μητρότητος». Η κόρη μας γεννήθηκε στις αρχές του 2012. Το καλό της ανεργίας ήταν ότι για έναν ολόκληρο χρόνο ήμασταν συνέχεια μαζί, όταν άλλες μανούλες αναγκάζονται να επιστρέψουν άρον άρον στη δουλειά για 500 ευρώ. Αυτό το μωρό είναι η δύναμή μας για να προχωράμε, να είμαστε αισιόδοξοι για το μέλλον μας.

Μπορούσαμε να σταματήσουμε την προσπάθεια. Ήμουν άνεργη, δεν είχαμε λυμένο το οικονομικό μας πρόβλημα. Αποφασίσαμε όμως ότι κανείς δεν θα μας καθορίσει πότε θα κάνουμε παιδί, πώς θα ζήσουμε τη ζωή μας. Δεν θα επιτρέπαμε σε κανέναν εργοδότη και σε κανένα μνημόνιο να γίνει αφεντικό στη ζωή μας. Αυτό που προσπαθώ να πω είναι: «Κυνηγήστε το όνειρό σας και μοιραστείτε το». Θα εκπλαγείτε, όταν συνειδητοποιήσετε πόσοι άνθρωποι ζουν την ίδια αγωνία και πόσοι θα σταθούν δίπλα σας.

Μανώλης Χρυσόγελος • 21 μέρες πριν

Τι έλεγε προ Μνημονίων ο κ. Βρούτσης;...

«Η Ελλάδα γερνάει και δεν γεννάει»

Πηγή: <http://www.dealnews.gr/politik...>

Ο Υπεύθυνος του Τομέα Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης της Νέας Δημοκρατίας, βουλευτής Κυκλάδων κ. Ιωάννης Βρούτσης, με αφορμή το Προσχέδιο Νόμου του Υπουργείου Υγείας για τα οικογενειακά επιδόματα στις πολύτεκνες και τρίτεκνες οικογένειες, προέβη στην ακόλουθη δήλωση:

«Ο Δημογραφικός Εφιάλτης που απειλεί την Πατρίδα μας και την κατατάσσει σε πολύ υψηλή θέση, όσον αφορά τη γήρανση και την υπογεννητικότητα, απαιτεί οι πολιτικές στήριξης της ελληνικής οικογένειας και ιδιαίτερα της πολύτεκνης να συνεχιστούν και όχι να ακυρωθούν.

Τα στοιχεία είναι ιδιαιτέρως αποκαλυπτικά και οι Δημογραφικές Προβολές δείχνουν, ότι σχεδόν 1 στους 3 Έλληνες το 2050 θα είναι άνω των 65 ετών, δηλαδή το 31,46% του συνολικού πληθυσμού.

Επιπλέον, ο Δείκτης Γονιμότητας (ο αριθμός των γεννήσεων που αντιστοιχούν σε κάθε Ελληνίδα αναπαραγωγικής ηλικίας) βρίσκεται στο 1,3, όταν για την διατήρηση του πληθυσμού στα ίδια επίπεδα ο Δείκτης αυτός πρέπει να είναι στο 2,1!

Τα επίσημα στοιχεία δείχνουν ότι η «Ελλάδα Γερνάει και δεν Γεννάει».

Δυστυχώς, όμως, η κυβέρνηση αγνοεί τη σημαντική αυτή εθνική πρόκληση. Γι' αυτό και έχει υποθηκεύσει την κοινωνική πολιτική και κατ' επέκταση τα πολυτεκνικά επιδόματα και τα μέτρα στήριξης της οικογένειας στο Μνημόνιο του Μαΐου.

Έχει δεσμευτεί για τις περικοπές των επιδομάτων και τη μείωση των κινήτρων και της προστασίας των πολυτέκνων.

Η οριζόντια και αυθαίρετη περικοπή επιδομάτων και κινήτρων, που περιλαμβάνεται στο σχέδιο νόμου, συνιστά ουσιαστικά αφαίρεση της ιδιότητας του Πολύτεκνου.

Συνιστά διάκριση στη βάση ενός αυθαίρετου, εισοδηματικού κριτηρίου.

Προκαλεί έκπληξη το γεγονός, ότι η κυβέρνηση επέλεξε για πρώτο στόχο των περικοπών των κοινωνικών δαπανών, τους Πολύτεκνους και μάλιστα με τρόπο άκομψο, οριζόντιο και αυθαίρετο.

Με τις ρυθμίσεις που προωθεί η κυβέρνηση, ακυρώνεται ένα ολοκληρωμένο και συνεκτικό πλέγμα στήριξης της πολύτεκνης οικογένειας, που στόχευε στην αναστροφή των δυσμενών Δημογραφικών Δεδομένων, στην αύξηση της Γεννητικότητας και στη διασφάλιση της Κοινωνικής Συνοχής.

Κρίσιμα ζητήματα κοινωνικής πολιτικής, όπως η στήριξη των Πολυτέκνων, δεν πρέπει να περιορίζονται με βάση στενά λογιστικά κριτήρια.

Οι δαπάνες για την στήριξη της πολύτεκνης και τρίτεκνης οικογένειας, δεν είναι σπατάλη, αλλά επένδυση υψηλής προστιθέμενης αξίας για την κοινωνική, αλλά και οικονομική ζωή της χώρας μας.

Για τη Ν. Δ., που η κοινωνική συνοχή και αλληλεγγύη αποτελούν στρατηγική προτεραιότητα, η προστασία της πολύτεκνης οικογένειας αντιμετωπίζεται ως μείζον ζήτημα κοινωνικής πολιτικής.

Είμαστε αντίθετοι σε ρυθμίσεις που μειώνουν την προστασία των πολύτεκνων και ακυρώνουν τη συνολική πολιτική στήριξη της Ελληνικής οικογένειας.

Διαφωνούμε, με την αντιμετώπιση των κοινωνικών επιδομάτων, ως «σπατάλη».

Πιστεύουμε, ότι τα ζητήματα κοινωνικής συνοχής θα πρέπει να εξαιρεθούν από τις προκρούστειες λογικές του Μνημονίου.

Η Ν.Δ. στήριξε με συγκεκριμένα μέτρα την Ελληνική πολύτεκνη και τρίτεκνη οικογένεια στο παρελθόν.

Η οικογένεια και ιδιαίτερα η πολύτεκνη οικογένεια, βρίσκονται στο κέντρο της κοινωνικής μας πολιτικής, για να διασφαλίσουμε την κοινωνική συνοχή και το μέλλον της χώρας μας».

Σήμερα ως αρμόδιος υπουργός τι έχει να πει... όπου οι γεννήσεις έχουν καταρρεύσει στις 94.000(Ελληνίδων : 80.000) και μετά τον ανηλεή διωγμό που υφίστανται όλα αυτά τα χρόνια οι οικογένειες με παιδιά;